

ALARMA PER KRONSTADT¹

Lev Trotski

15 de gener de 1938

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Alarma por Kronstadt”, en, *Escritos*, Tom IX, Volum 1, Editorial Pluma, Bogotà, 1977, pp. 199-216.

Un “Front Popular” de delators
Agrupacions socials i polítiques en Kronstadt
Canvis durant els anys de la Guerra Civil
Les arrels socials de l’aixecament
El caràcter contrarevolucionari del motí del Kronstadt
La NEP i la insurrecció de Kronstadt
Els de Kronstadt sense un fort

Un “Front Popular” de delators

La campanya sobre Kronstadt continua amb un vigor constant en determinats cercles. Hom podria pensar que la revolta de Kronstadt no ocorregué fa 17 anys sinó ahir. Participen en la campanya amb el mateix zel, sota el mateix lema, anarquistes, menxevics russos, socialdemòcrates d’esquerra del Buró de Londres, individus desencertats, el periòdic de Miliukov i, ocasionalment, la gran premsa capitalista. Un “front popular” de la seua mateixa mena!

Ahir ensopeguí amb les següents línies en un setmanari mexicà que és catòlic, reaccionari i “democràtic” alhora: “Trotski ordenà disparar sobre 1.500 (?) mariners de Kronstadt, els més purs entre tots. La seua política quan estava en el poder no es diferenciava en absolut de l’actual política de Stalin.” Com és ben sabut els anarquistes d’esquerra dedueixen la mateixa conclusió. Quan per primera vegada responguí en la premsa breument a les preguntes de Wendelin Thomas, membre de la Comissió d’investigació de Nova York, el periòdic menxevic rus defensà, immediatament, els mariners de Kronstadt i... Wendelin Thomas ... El periòdic de Miliukov es manifestà en la mateixa tònica. Els anarquistes m’atacaren fins i tot amb major vigor. Totes aquestes autoritats al·leguen que la meua resposta era completament inútil. Aquesta unanimitat és encara més notable ja que els anarquistes defensen, en el símbol de Kronstadt, un genuí comunisme antiestatal; els menxevics, en l’època de l’aixecament de

Kronstadt defensaren obertament la restauració del capitalisme i Miliukov encara el defensa.

¿Com pot l'aixecament de Kronstadt causar semblant disgust en anarquistes, menxevics, i contrarevolucionaris “liberals” al mateix temps? La resposta és simple: tots aquests grups estan interessats a comprometre l'únic corrent genuïnament revolucionari, que mai ha repudiat la seua bandera, mai ha transigit amb els seus enemics i representa ell sol el futur. Per això entre els delators tardans del meu “crim” de Kronstadt hi ha tants exrevolucionaris o *semirevolucionaris*, gents que han perdut el seu programa i els seus principis i que consideren necessari desviar l'atenció de la degradació de la Segona Internacional o la perfídia dels anarquistes espanyols. Els stalinistes encara no es poden unir obertament a aquesta campanya sobre Kronstadt però, per descomptat, es freguen les mans amb plaer perquè els colps estan dirigits contra el “trotskisme”, el marxisme revolucionari i la Quarta Internacional.

Per què aquesta fraternitat tan diversa es val, precisament, de Kronstadt? Durant els anys de la revolució xocarem més d'una vegada amb els cosacs, els camperols, fins i tot amb determinades capes de treballadors (certs grups dels Urals organitzaren un regiment de voluntaris en l'exèrcit de Koltxak). L'antagonisme entre els treballadors com a consumidors i els camperols com a productors i venedors de pa és l'arrel principal d'aquests conflictes. Sota la pressió de la necessitat i la privació, els treballadors es dividiren esporàdicament en camps hostils d'acord amb els seus vincles més o menys forts o dèbils amb l'aldea. L'Exèrcit Roig es trobà també davall la influència del camp. Durant els anys de la Guerra Civil calgué, més d'una vegada, desarmar regiments descontents. La introducció de la “Nova Política Econòmica” (NEP) atenuà la fricció però no l'eliminà. Al contrari, preparà el camí per al renaixement dels *kulak* i portà, al començament d'aquesta dècada, a la renovació de la Guerra Civil en l'aldea. L'aixecament de Kronstadt únicament fou un *episodi* en la història de les relacions entre la ciutat proletària i l'aldea petit burgesa. Només és possible comprendre aquest episodi en relació amb el curs general del desenvolupament de la lluita de classes durant la revolució.

Kronstadt es diferencià d'una llarga sèrie d'altres insurreccions i aixecaments petit burgesos només pel seu major efecte extern. El problema ací implicava una fortalesa marítima de Petrograd. Durant l'aixecament es publicaren proclames i es transmeteren programes de ràdio. Els social-revolucionaris i els anarquistes, fugint de Petrograd, adornaren l'aixecament amb frases i gestos “nobles”. Tot açò deixà empremtes impreses. Amb l'ajuda d'aquests materials “documentals” (és a dir, falsos rètols), no és difícil construir una llegenda sobre Kronstadt molt més exaltada ja que en 1917 el nom de Kronstadt estava rodejat d'un halo revolucionari. No en va la revista mexicana abans esmentada anomena irònicament els mariners de Kronstadt “els més purs entre els purs”.

Jugar amb l'autoritat revolucionària de Kronstadt és una de les característiques distintives d'aquesta campanya vertaderament xarlatanesca. Els anarquistes, menxevics, liberals i reaccionaris tracten de presentar l'assumpte com si al començar 1921 els bolxevics hagueren dirigit les seues armes contra els mateixos mariners de Kronstadt que garantiren la victòria de la Insurrecció d'Octubre. Aquest és el punt de partida per a totes les falsedats posteriors. Qui desitge aclarir aquestes mentides primer que res ha de llegir l'article del camarada J. G. Wright en la *New International* (febrer de 1938). El meu problema és un altre, jo vull descriure el caràcter de l'aixecament de Kronstadt des d'un punt de vista més general.

Agrupacions socials i polítiques en Kronstadt

Una revolució és “feta” directament per una *minoría*. L'èxit d'una revolució és possible, no obstant, només quan aquesta minoria troba suport (en major o menor grau) o almenys una neutralitat amistosa per part de la majoria. El canvi en les diferents etapes de la revolució, com la transició de la revolució a la contrarevolució, està determinat directament per relacions polítiques variables entre la minoria i la majoria, entre l'avantguarda i la classe.

Entre els mariners de Kronstadt hi havia tres capes polítiques: els revolucionaris proletaris, alguns d'ells amb un passat i un entrenament seriosos; la majoria intermèdia, principalment d'origen camperol; i, finalment, els reaccionaris, fills de *kulak*, botiguers i capellans. En l'època tsarista, en els cuirassats i fortalises l'ordre podia mantenir-se només en la mesura en què els oficials, actuant a través de les seccions reaccionàries de sots-oficials i mariners, sotmetessen la capa intermèdia a la seua influència o terror, aïllant d'aquesta manera els revolucionaris, principalment els maquinistes, canoners i electricistes, és a dir, sobretot els treballadors urbans.

El curs de l'aixecament del cuirassat *Potemkin* en 1905 es basà completament en les relacions entre aquestes tres capes, és a dir, en la lluita entre la petita burgesia reaccionària i el proletariat per la influència sobre la capa mitjana més nombrosa dels camperols. Qui no haja entès aquest problema que s'estén a través de tot el moviment revolucionari de la flota, ha de callar sobre els problemes de la Revolució Russa en general. Perquè fou totalment, i fins a cert grau encara ho és, una lluita entre el proletariat i la burgesia per influir sobre els camperols. Durant el període soviètic la burgesia aparegué principalment com a *kulak* (és a dir, l'estrat més alt de la petita burgesia), intel·lectuals “socialistes” i ara sota la forma de la burocràcia “comunista”. Tal és el mecanisme bàsic de la revolució en totes les seues etapes. En la flota assumí una expressió més centralitzada i, per tant, més dramàtica.

La composició política del Soviet de Kronstadt reflectia la composició de la guarnició i les tripulacions. La direcció dels soviets a l'estiu de 1917 pertanyia al partit bolxevic, que es recolzava en les millors seccions dels mariners i

incloïa en els seus rengles molts revolucionaris del moviment clandestí, que havien estat alliberats dels camps de treballs forçats. Però em sembla recordar que encara en els dies de la Insurrecció d'Octubre els bolxevics constituïen menys de la meitat del Soviet de Kronstadt. La majoria es componia de social-revolucionaris i anarquistes. No hi havia menxevics en Kronstadt, perquè aquest partit l'odiava. Els social-revolucionaris oficials, incidentalment, no tenien una millor actitud cap a ell. Aquests es passaren a l'oposició amb Kerenski i formaren una de les brigades dels anomenats social-revolucionaris d'"esquerra". Es basaren en la part camperola de la flota i en la guarnició de terra. Quant als anarquistes eren el grup més variat. Entre ells hi havia vertaders revolucionaris, com Shuk i Shelezniakov, però eren els elements més íntimament vinculats amb els bolxevics. La major part dels "anarquistes" de Kronstadt representaven a la petita burgesia urbana i pertanyien a un nivell revolucionari més baix que els social-revolucionaris. El president del soviet era un home apartidista, "amb simpaties cap als anarquistes" i essencialment un oficinista pacífic que havia estat abans subordinat de les autoritats tsaristes i ara ho era... de la revolució. L'absència total de menxevics, de social-revolucionaris d'"esquerra" i el caire anarquista del petit burgès, es devien a l'agudesa de la lluita revolucionària en la flota i a la influència dominant de les seccions proletàries dels mariners.

Canvis durant els anys de la Guerra Civil

La caracterització social i política de Kronstadt, que es pot fonamentar i il·lustrar amb molts fets i documents, és prou per a il·luminar els trastorns que ocorregueren en Kronstadt durant els anys de la Guerra Civil i com a resultat dels quals canvià la seua fisonomia fins a fer-se irrecognoscible. Precisament sobre aquest important aspecte del problema els acusadors tardans no diuen una sola paraula, en part per ignorància, en part per malvolença.

Sí, Kronstadt escrigué una pàgina heroica en la història de la revolució. Però la Guerra Civil inicià una despoblació sistemàtica de Kronstadt i de tota la flota del Bàltic. Des dels dies de l'aixecament d'Octubre, destacaments de mariners d'aquesta base s'enviaven per a ajudar Moscou. Altres s'enviaven al Don, a Ucraïna, per a buscar pa i organitzar el poder local. Al principi semblava que Kronstadt fóra inesgotable. Des de distints fronts envií dotzenes de telegrams sobre la mobilització dels nous destacaments "de confiança" compostos de treballadors de Petrograd i mariners del Bàltic. Però des de 1918, i en tot cas abans de 1919, els fronts començar a queixar-se que els nous contingents de Kronstadt eren insatisfactoris, exigents, indisciplinats, irresponsables en el combat i que feien més mal que bé. Després de la liquidació de Iudenitx (en l'hivern de 1919), la flota del Bàltic i la guarnició de Kronstadt foren desposseïdes de totes les forces revolucionàries. Tots els elements que eren d'alguna utilitat foren portats a lluitar contra Denikin, en el sud. Si en el període de 1917 a 1918 el mariner de Kronstadt pertanyia a un nivell més alt que la mitjana de l'Exèrcit Roig i formava la carcassa dels seus primers destacaments,

tant com la del règim soviètic en molts districtes, els mariners que romangaren en el Kronstadt “pacífic” fins a començaments de 1921, sense ajustar-se a cap dels fronts de la Guerra Civil, pertanyien, en aquesta època, a un nivell considerablement més baix, en general, que el nivell mitjà de l’Exèrcit Roig i incloïen un gran percentatge d’elements completament desmoralitzats que lluien vistosos pantalons de bóta campana i talls de pèl esportius.

La desmoralització, basada en la fam i en l’especulació, havia augmentat en gran manera a finals de la Guerra Civil. Els anomenats “portadors de sacs” (especuladors mesquins) havien esdevingut una plaga social que amenaçava de sufocar la revolució. Precisament en Kronstadt, on la guarnició no feia res i tenia tot allò que és necessari, la desmoralització adquirí grans dimensions. Quan les condicions arribaren a ésser molt crítiques en el famolenc Petrograd, el Politburó discutí més d’una vegada la possibilitat d’assolir un “préstec intern” de Kronstadt, on encara existia una quantitat de velles provisions. Però els delegats dels treballadors de Petrograd contestaren: “No aconseguiran res d’ells per bondat. Ells especulen amb roba, carbó i pa. En aquest moment en Kronstadt, tot tipus de gentola ha alçat el cap.” Aqueixa era la vertadera situació i no com la pinten les almivarades idealitzacions posteriors al succés.

He d’afegir, a més a més, que antics mariners de Latvia i Estònia, que temien ésser enviats al front i que es preparaven a tornar a les seues noves pàtries burgeses, s’uniren a la flota del Bàltic com a “voluntaris”. Aquests elements eren essencialment hostils a l’autoritat soviètica i ho demostraren totalment en els dies de l’aixecament de Kronstadt... A més d’aquests, hi havia molts milers de treballadors latvis, principalment antics camperols, que demostraren un heroisme inigualable en tots els fronts de la Guerra Civil. No devem, doncs, pintar els treballadors latvis i els de Kronstadt amb el mateix pinzell. Hem de reconèixer les diferències polítiques i socials.

Les arrels socials de l’aixecament

El problema d’un estudiant seriós consisteix en definir, sobre la base de les circumstàncies objectives, el caràcter social i polític del motí de Kronstadt i la seua ubicació en el desenvolupament de la revolució. Sense açò, la “crítica” es redueix a un lament sentimental de tipus pacifista a la manera d’Alexandre Berkman, Emma Goldman i els seus últims imitadors. Aquestes bones gents no tenen la més mínima comprensió del criteri i els mètodes de la investigació científica. Citen les proclames dels insurgents com a predicadors piadosos citant les Sagrades Escripures. Es queixen, a més a més, perquè que no prenc en consideració els “documents”, és a dir, l’evangeli de Makhno i els altres Apòstols. “Considerar” documents no significa prendre’ls al peu de la lletra. Marx digué que és impossible jutjar partits o pobles mercès a allò que ells diuen de si mateixos. Les característiques d’un partit es determinen considerablement més per la seua composició social, el seu passat, la seua relació amb les

diferents classes i estaments que no per les seues declaracions orals i escrites, especialment durant un moment crític de guerra civil. Si, per exemple, començarem a prendre com a or pur les innumerables proclames de Negrín, Companys, García Oliver, i Companyia, hauríem de reconèixer aquests cavallers com a amics fervents del socialisme. Però en realitat són els seus pèrfids enemics.

Entre 1917 i 1918 els obrers revolucionaris dirigiren les masses camperoles, no sols de la flota sinó de tot el país. Els camperols s'apoderaren i dividiren la terra, la major part de les vegades sota la direcció dels soldats i mariners que arribaven als seus propis districtes. Les requisites de pa només havien començat i eren principalment contra els grans terratinents i *kulak*. Els camperols es reconciliaren amb les requisites com un mal temporal però la Guerra Civil continuà al llarg de tres anys. La ciutat no donà pràcticament res a l'aldea i en prengué quasi tot, principalment per a les necessitats de la guerra. Els camperols aprovaren als "bolxevics" però esdevingueren més i més hostils envers els "comunistes". Si en el període precedent els obrers havien portat cap avant al camperols, ara els camperols arrossegaven l'obrer cap arrere. Només per aquest canvi d'estat d'ànim els blancs pogueren atreure parcialment els camperols i fins i tot els semiproletaris dels Urals. Aquest estat d'ànim, és a dir aquesta hostilitat envers la ciutat, alimentà el moviment de Makhno que assaltà i saquejà trens destinats a fàbriques, plantes i a l'Exèrcit Roig, destruï carrils, afusellà comunistes, etcètera. Per descomptat, Makhno anomenà a açò la lluita anarquista contra l'"estat". En realitat, aquesta fou la lluita del petit propietari furiós contra la dictadura del proletariat. Un moviment semblant es presentà en molts altres districtes, especialment en Tambovski, sota la bandera de "social-revolucionari". Finalment, en diferents parts del país, els destacaments camperols anomenats "verds" estaven actius. No volien reconèixer ni als rojos ni als blancs i rebutjaven els partits de la ciutat. Algunes vegades els "verds" ensopegaven amb els blancs i en rebien colps severos, però per descomptat no reberen cap pietat dels rojos. De la mateixa manera que a la petita burgesia la molen econòmicament les pedres de molí del gran capital i del proletariat, així els destacaments camperols foren polvoritzats pels Exèrcits Roig i Blanc.

Només una persona completament superficial pot veure en les bandes de Makhno o en la revolta de Kronstadt una lluita entre els principis abstractes de l'anarquisme i el "socialisme d'estat". En realitat, aquests moviments eren convulsions de la petita burgesia camperola que desitjava, per descomptat, alliberar-se del capital, però que, al mateix temps, no acceptava subordinar-se a la dictadura del proletariat. La petita burgesia no sap concretament què vol i en virtut de la seua posició no pot saber-ho. Aqueixa és la raó per la qual cobrí tan fàcilment les seues peticions i esperances, ja amb la bandera anarquista, ja amb la populista, ja simplement amb la "verd". Oposant-se al proletariat, tractà, sota totes aquestes banderes, de retrocedir la roda de la revolució.

El caràcter contrarevolucionari del motí del Kronstadt

No hi havia, per descomptat, barreres insuperables que dividiren les diferents capes socials i polítiques de Kronstadt. Encara existia cert nombre de treballadors i tècnics qualificats per a encarregar-se de la maquinària però àdhuc ells s'identificaven per un mètode de selecció negativa, políticament nociu i de poca utilitat per a la Guerra Civil. Alguns "líders" de l'aixecament procedien d'aquests elements. No obstant, aquesta circumstància completament natural i inevitable que alguns acusadors assenyalen triomfalment, no canvia ni un àpex el caràcter antiproletari de la revolta. A menys que ens enganyem amb consignes pretensioses, falsos rètols, etcètera, veurem que la insurrecció de Kronstadt no fou més que una reacció armada de la petita burgesia contra les penalitats de la revolució social i la severitat de la dictadura del proletariat.

Aqueix fou exactament el significat de la consigna de Kronstadt, "soviets sense comunistes", de la qual s'apoderaren immediatament no sols els social-revolucionaris sinó també la burgesia liberal. Com a representant sàgac del capital, el professor Miliukov comprengué immediatament que alliberar els soviets de la direcció bolxevic significaria, en poc de temps, la destrucció mateixa dels soviets. L'experiència dels soviets russos durant el període de dominació menxevic i social-revolucionària, i fins i tot més clarament, l'experiència dels soviets alemanys i austríacs, sota la dominació dels socialdemòcrates, comprovaren aquest fet. Els soviets social-revolucionaris i anarquistes podien servir només com a un pont entre la dictadura proletària i la restauració capitalista. No podien exercir un altre malgrat les "idees" dels seus integrants. La rebel·lió de Kronstadt, doncs, tenia un caràcter contrarevolucionari

Des d'un punt de vist classista, que (amb el perdó dels honorables eclèctics) continua essent el criteri bàsic no sols per a la política sinó per a la història, és extremadament important contrastar la conducta de Kronstadt amb la de Petrograd en aqueixos dies crítics. Tota la capa dirigent dels treballadors havia sortit de Petrograd. La fam i el fred regnaven en la capital deserta, tal vegada fins i tot més furiosament que a Moscou. Un període heroic i tràgic! Tots estaven famolencs i irritables. Tots estaven descontents. En les fàbriques hi havia una sorda inconformitat. Organitzacions clandestines enviades pels social-revolucionaris i els oficials blancs tractaren de vincular l'aixecament militar amb el dels treballadors descontents. El periòdic de Kronstadt escrigué sobre les barricades de Petrograd i els seus milers de morts. El mateix proclamà la premsa mundial. En realitat ocorria exactament el contrari. L'aixecament de Kronstadt no atragué als treballadors de Petrograd, els repel·lia. L'estratificació s'avançà al llarg de línies classistes. Els treballadors sentiren, immediatament, que els amotinats de Kronstadt estaven col·locats en la banda oposada de les

barricades... i recolzaren el poder soviètic. L'aïllament polític de Kronstadt fou la causa de la seua incertesa interna i la seua derrota militar.

La NEP i la insurrecció de Kronstadt

Victor Serge, que segons sembla està tractant d'elaborar una espècie de síntesi de l'anarquisme, poumisme i marxisme, ha intervingut malauradament en la polèmica sobre Kronstadt. Segons la seua opinió, la introducció de la NEP un any abans, podria haver evitat l'aixecament. Admetem-ho. Però aquest tipus de consell és molt fàcil de donar després del succés. És veritat, com recorda Victor Serge, que jo havia proposat la transició a la NEP des de 1920. Però no estava en absolut segur del seu èxit. No era cap secret per a mi que el remei podia ésser més perillós que la malaltia. Quan trobí oposició dels dirigents del partit, no apel·lí a les files a fi d'evitar la mobilització de la petita burgesia contra els obrers. Fou necessària l'experiència dels dotze mesos següents per a convèncer el partit de la necessitat d'un nou mètode. Però allò de notable és que foren precisament els anarquistes de tot el món els que consideraren la NEP com... una traïció al comunisme. Però ara els advocats dels anarquistes ens denuncien per no haver introduït la NEP un any abans.

En 1921 Lenin reconegué obertament, més d'una vegada, que la defensa obstinada pel partit del comunisme de guerra s'havia convertit en un greu error. Però canvia açò la situació? Qualsevulla que siguen les causes immediates o remotes de la rebel·lió de Kronstadt, fou en la seua essència mateixa un perill mortal per a la dictadura del proletariat. ¿Simplement perquè se sentia culpable d'un error polític, hauria d'haver-se suïcidat la revolució proletària per a castigar-se?

¿O potser hauria estat prou amb informar els mariners de Kronstadt dels decrets de la NEP per a calmar-los? Il·lusions! Els insurgents no tenien un programa consistent i no podien tenir-lo per la mateixa naturalesa de la petita burgesia. Ells mateixos no entenien clarament que allò que els seus pares i germans necessitaven primer que res era comerç lliure. Estaven descontents i confusos però no veien cap sortida. Els més conscients, és a dir, els elements de dreta que actuaven entre bastidors, volien la restauració del règim burgès. Però no ho deien en veu alta. L'ala "esquerra" volia la liquidació de la disciplina, "soviets lliures", i millors racions. El règim de la NEP només podia calmar gradualment el camperol, i, després d'ell, les seccions descontentes de l'exèrcit i l'armada. Però per a açò es necessitava temps i experiència.

El més pueril de tots els arguments és el que no hi hagué aixecament, que els mariners no feren cap amenaça, que "només" prengueren la fortalesa i els cuirassats. Semblaria, així, que els bolxevics anaren contra el fort, amb els pits nus a través del gel, només per la seua inclinació a provocar conflictes artificialment, pel seu mal caràcter, el seu odi envers els mariners de Kronstadt o a la doctrina anarquista (de la qual, podríem dir de passada, ningú se'n

preocupa en absolut). Això no són balbuceigs infantils? Sense límit de temps o espai, els crítics diletants tracten de suggerir (disset anys més tard!) que tot hauria acabat per a satisfacció general si la revolució simplement hagués deixat sols els mariners insurgents. Malauradament, la contrarevolució mundial no els hauria deixat sols en cap cas. La lògica de la lluita hauria donat predominança als extremistes en el fort, és a dir, als elements contrarevolucionaris. La necessitat de provisions hauria fet a aquell directament dependent de la burgesia estrangera i dels seus agents, els emigrants blancs. Tots els preparatius necessaris per a aquest fi s'estaven elaborant. Sota circumstàncies semblants, només gent com els anarquistes espanyols o els poumistes haurien esperat passivament un resultat feliç. Els bolxevics, afortunadament, pertanyien a una escola diferent. Consideraven que el seu deure era extingir el foc tan prompte comencés, reduint, així, a un mínim el nombre de les víctimes.

Els de Kronstadt sense un fort

Essencialment, els venerables crítics són enemics de la dictadura del proletariat i, per tant, de la revolució. En açò resideix tot el secret. És veritat que alguns d'ells reconeixen la revolució i la dictadura, en paraules, però açò no arregla res. Desitgen una revolució que no conduísca a la dictadura, o bé, que instaure una dictadura sense fer ús de la força. Per descomptat seria una dictadura molt "agradable". Requereix no obstant, unes quantes menudeses: un desenvolupament igual i, fins i tot més, extremadament alt de les masses treballadores. Però sota tals condicions la dictadura seria innecessària. Alguns anarquistes, que en realitat són pedagogs liberals, esperen que en cent o en mil anys els treballadors hauran obtingut un nivell de desenvolupament tan alt que la coerció serà innecessària. Naturalment si el capitalisme pogués menar a tal desenvolupament, no hi hauria necessitat de derrocar-lo. Tampoc hi hauria necessitat d'una revolució violenta, ni de la dictadura que és una conseqüència inevitable de la victòria revolucionària. No obstant, el capitalisme decadent dels nostres dies ens deixa poc espai per a il·lusions humanitàries i pacifistes.

La classe treballadora, sense parlar de les masses semiproletàries, no és homogènia socialment ni política. La lluita de classes produeix una avantguarda que absorbeix els millors elements de la classe. Una revolució és possible quan l'avantguarda és capaç de dirigir la majoria del proletariat; però açò no significa en absolut que desapareguen les contradiccions internes entre els treballadors. En el pic més alt de la revolució estan per descomptat atenuades, però només per a aparèixer més tard, en una altra etapa, amb tota la seua violència. Tal és el curs de la revolució en el seu conjunt. De la mateixa manera ho fou en Kronstadt. Quan radicals de saló tracten d'assenyalar un nou camí a la Revolució d'Octubre, després del succés, només podem preguntar-los respectuosament que ens demostren amb exactitud ¿on i quan els seus grandiosos principis foren confirmats en la pràctica, almenys parcialment? ¿On

estan els indicis que ens porten a esperar el triomf d'aquests principis en un futur? Per descomptat mai n'obtidrem una resposta.

Una revolució té les seues pròpies lleis. Fa molt de temps formularem les “lliçons d'octubre” que són significatives, no sols per a Rússia sinó a escala internacional. Ningú més ha tractat tan sols de suggerir altres “lliçons”. La revolució espanyola és una confirmació negativa de les “lliçons d'octubre” i els severs crítics són equívocs o silenciosos. El govern espanyol del “Front Popular” sufoca la revolució socialista i afusella revolucionaris. Els anarquistes participen en aquest govern o, quan són expulsats, continuen recolzant els botxins. I els seus advocats i aliats estrangers s'ocupen mentre d'una defensa... de la Insurrecció de Kronstadt contra els rudes bolxevics. Una vergonyosa aberració!

Les actuals disputes sobre Kronstadt giren entorn el mateix eix classista de l'aixecament de Kronstadt en què les seccions reaccionàries dels mariners tractaren de derrocar la dictadura del proletariat. Conscient de la seua impotència en l'arena de la política revolucionària d'avui, l'absurda i eclèctica petita burgesia, tracta d'utilitzar el vell episodi de Kronstadt en la seua lluita contra la Quarta Internacional, és a dir, contra el partit de la revolució proletària. Aquestes últimes “gents de Kronstadt”, també seran aixafades, és veritat que sense l'ús de les armes, ja que, afortunadament, no tenen una fortalesa.

¹ “Alarma per Kronstadt” *New International*, abril de 1938.